

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **T. G.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, OAM-679/ZA-ZA11-
ZA17-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž nejdříve obecně namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby namítal porušení, resp. nesprávné vyhodnocení ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť je v zemi svého původu pronásledován z důvodu křesťanského vyznání své manželky, a to ze strany jeho (tj. žalobcova) otce, kterým byli nuceni k islámu. Rovněž namítal porušení § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí vážná újma ze strany jeho otce, který mu vyhrožoval smrtí.
3. Žalobce shrnul, že žádost o mezinárodní ochranu podal kvůli problémům, které vznikly mezi jeho otcem a jeho manželkou. Vznikla rozepře kvůli náboženskému vyznání, pro které je rodina začala zapuzovat. Uvedl, že jeho otec, který vyznává islám, se v posledních letech zradikalizoval a roztrhal jeho manželce Bibli. Neúspěšně se snažil otcovu tlaku postavit, v roce 2015 ho otec udeřil do nosu a násilím ho nutil chodit do mešity. Má obavu z návratu do vlasti, neboť rodina ho již odepsala, obává se i zabití, neboť otec mu tím vyhrožoval. Doplnil, že jeho otec se řadí k větvi wahhabistů – ortodoxních muslimů, vyznačujících se nesnášenlivostí.
4. Ve vztahu ke své a manželčině křesťanské víře a k otázce pronásledování z náboženských důvodů odkázal na zprávy mezinárodních organizací zabývajících se lidskými právy a svobodami (Amnesty International, Freedom House, Human Rights Watch, o stavu lidských práv za rok 2016), z nichž vyplývá zneužívání pravomoci ze strany bezpečnostních složek, neposkytnutí ochrany ze strany soudu. Dále se v nich hovoří o restriktivních opatřeních vládní strany vůči novinářům, členům opozičních politických stran. Rovněž z nich vyplývá, že křesťanská komunita tvoří v Ázerbájdžánu výraznou menšinu.
5. Uvedl, že svoji situaci vyřešil vystěhováním ze země původu, neboť mu otec vyhrožoval smrtí, zároveň však nemá důvěru v ochranu státních orgánů Ázerbájdžánu. V tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně nestátních původců pronásledování (rozsudek ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57).
6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
8. Uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Dle jeho posouzení je snahou žalobce především legalizace jeho pobytu na území České republiky (dále také jen „ČR“) a neochota vrátit se do své vlasti, nejedná se o důvody azylově relevantní. Odkázal v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí podrobně zhodnotil situaci žalobce, nesnažil se ji zlehčovat, stejně jako ani vládnoucí režim v jeho vlasti. Poukázal na

skutečnost, že sám žalobce se ani nepokusil před svým vycestováním požádat o pomoc státní orgány, uvedenou možnost ve své vlasti má, i když se jedná o zemi s vládnoucím autoritářským režimem. Ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu nelze na žalobce uplatnit.

9. K námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že v rámci správního řízení o udělení mezinárodní ochrany rovněž důsledně hodnotil osobní stav žalobce, nedospěl však k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
11. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti.
12. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 17. 8. 2017, doplněné dne 23. 8. 2017, a v rámci pohovoru provedeného stejného dne žalobce uvedl, že má ázerbájdžánskou národnost, vyznává pravoslavné křesťanství, nemá žádné politické přesvědčení a o politiku se nijak nezajímá. Žil v Baku. Je ženatý, jeho manželka spolu s ním žádá o udělení mezinárodní ochrany (poznámka: její žaloba je zdejším soudem vedena pod sp. zn. 32Az 10/2018). Vlast opustil letecky s manželkou dne 19. 9. 2016 (poznámka: v rozhodnutí je chybně uvedeno dne 19. 9. 2017), v Praze se zdrželi dva dny a poté pokračovali do Německa, kde požádali o mezinárodní ochranu. V rámci dublinského řízení byli dne 17. 8. 2017 navraceni do ČR.
13. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že měl problémy náboženského charakteru. Sdělil, že jeho manželka je křesťanka a on sám rovněž přešel na křesťanství. Uvedl, že příslušníci jeho rodiny jsou ortodoxní muslimové, kteří na jeho manželku různě tlačili. Jeho otec se v posledních letech nábožensky zradikalizoval. Jednoho dne, když byl žalobce v práci, vešel do pokoje jeho ženy, roztrhal jí Bibli, a řekl jí, že pro lidi jako jsou oni, je jediným východiskem smrt. Po tomto incidentu žalobce s manželkou odešli ke známým, kde setrvali asi osm dnů. Jeho otec ho našel a začal jim vyhrožovat. Kamarád mu poradil, aby odjeli do zahraničí a pomohl jim s opatřením víza. V místě jeho bydliště odešlo hodně mužů bojovat do Sýrie, to ale žalobce nechtěl. Skrze náboženské neshody je rodina začala zapuzovat. Uvedl, že oficiálně křesťan není, přešel jen vnitřně. V Ázerbájdžánu se nikde oficiálně náboženství neuvádí.
14. Žalobce dále uvedl, že se proti tlaku svého otce snažil postavit, ale nedařilo se mu to. Otec ho násilím nutil chodit do mešity, v roce 2015 ho napadl, žalobce má od toho jizvu na nose. Uvedl, že jeho otec se řadí k větvi wahhabistů, tj. ortodoxních muslimů, kteří nosí dlouhé vousy a jsou nesnášenliví. Objasnil, že otec nedovolil jeho matce pracovat (dříve pracovala), nutil jí nosit hidžáb a doma měl knihy nabádající k zabíjení lidí s jiným přesvědčením. Uvažoval také, že odejde do válečného konfliktu v Sýrii. Žalobce se o uvedené nezajímal, chce žít bez násilností. Žalobce potvrdil, že ve vlasti nikdy neměl žádné potíže se státními či správními orgány. V případě návratu se obává toho, že ho rodina již odepsala, obává se i zabití, protože mu tím otec vyhrožoval. V podrobnostech soud odkazuje na Protokol z uvedeného pohovoru.
15. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a

ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel zejména z informace OAMP – Ázerbájdžán, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. 8. 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 „Ázerbájdžán“ ze dne 22. 2. 2017, Zprávy MVZ USA o dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) „Údaje o zemi, Ázerbájdžán“ z roku 2016.

16. Po skončení pohovoru byla žalobci dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti využil, nevznel žádné výhrady, nenavrhoval doplnění podkladů.
17. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
18. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
19. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, které soud vzhledem k tvrzením žalobce pro posouzení jeho případu považuje za dostatečné, objektivní a přiměřeně aktuální.
21. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce výslovně uvedl, že je bez politického přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany ani zastáncem určitých politických názorů, o politiku se nijak nezajímal. Důvody svého odchodu z Ázerbájdžánu s touto problematikou vůbec nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.
23. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení rovněž neshledal, že by žalobce mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
24. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace*

ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

25. Z výše citované definice vyplývá, že o azylově relevantní pronásledování ze strany soukromých osob se jedná tehdy, jestliže by byla jejich činnost státními orgány podporována nebo tolerována a nebo by stát nebyl schopen nebo ochoten zajistit odpovídající ochranu. Obavami z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a nemožností domoci se ochrany státu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, v níž uvedl, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou ochotny nebo odmítají poskytnout pomoc proti takovému jednání, nebo v případě, že takové jednání podporují či úmyslně přehlížejí (viz např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č.j. 3 Azs 48/2008-57, či ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 312/2016-31; všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na adrese www.nssoud.cz).
26. V projednávaném případě byl důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rodinný konflikt zejména s jeho otcem, kvůli odlišné náboženské víře žalobce a jeho ženy, tedy potíže se soukromou osobou.
27. Žalovaný se na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí posouzení této otázky věnoval i s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu adekvátním a vyčerpávajícím způsobem. Krajský soud, stejně jako předtím žalovaný, nijak nezlehčuje žalobcem popsané rodinné neshody, které se jistě negativně odrazily v dalším soužití žalobce a jeho ženy pod jednou střechou (dle sdělení žalobce tito žili s rodiči žalobce v jednom domě) a nepochybně zasáhly zejména do jejich psychické stránky. Krajský soud však zcela souhlasí se žalovaným, že žalobce se mohl ochrany svých práv, zejména po fyzickém napadení ze strany svého otce, či jeho nátlaku k účasti na nelegálních aktivitách (odchod do válečného konfliktu v Sýrii) domoci u správních a státních orgánů své vlasti. Žalobce však namísto toho, aby takovou pomoc vyhledal, zvolil cestu požádat o mezinárodní ochranu v zahraničí, konkrétně v Německu. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že odchod do Německa byl cílem žalobce, a přestože dva dny pobýval v Praze, o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v ČR neuvažoval a vydání do ČR z Německa se dokonce bránil soudně. Žalobce, aby zmírnil tlak své rodiny, se mohl zcela jistě přestěhovat a žít se svou ženou samostatně v jiném místě (do doby odchodu z vlasti pracoval) a mimo přímý kontakt se svými rodiči.
28. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 6 Azs 479/2004 – 41, podle kterého: „Aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016 č.j. 5 Azs 251/2016-19, v němž uvedl: „Nejvyšší správní soud především podotýká, že již opakovaně zaujal stanovisko k případům, kdy cizinec nevyužije unitrostátní ochrany v zemi původu

proti tvrzenému bezpráví a pak se domáhá mezinárodní ochrany v zemi, kde požádal u udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, vyslovil, že: „Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“. Stejný právní názor zaujal i v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005,

29. Žalobci je třeba připomenout, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60). K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti.“*
30. Krajský soud na základě výše uvedeného ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu svého náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (jiné důvody tj. rasu, pohlaví, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů žalobce netvrdil), nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jestliže tedy žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12 zákona o azylu, nestalo se tak v rozporu se zákonem. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
31. K výňatku zpráv mezinárodních organizací, jež žalobce citoval v doplnění žaloby, o zneužívání pravomoci ze strany bezpečnostních složek, neposkytnutí ochrany ze strany soudu, restriktivních opatřeních vládní strany vůči novinářům, členům opozičních politických stran a informaci, že křesťanská komunita tvoří v Ázerbájdžánu výraznou menšinu, krajský soud konstatuje, že uvedené informace nijak nedopadají na případ žalobce, neboť ten neměl s bezpečnostními složkami země žádné problémy, nepatří do skupiny novinářů, není ani politickým aktivistou či členem nebo stoupencem opoziční politické strany. Rovněž ze skutečnosti, že se žalobce hlásí ke křesťanství (jak však sám uvedl, toliko vnitřně), tj. k menšinovému náboženství, nelze automaticky dovozovat pronásledování ve smyslu azylově relevantním, zejména když o jeho víře kromě blízké rodiny nikdo jiný nevěděl a neměl z uvedeného důvodu žádné potíže s ázerbájdžánskými státními, správními či bezpečnostními orgány.
32. Co se týká snahy žalobce legalizovat si podanou žádostí o mezinárodní ochranu pobyt na

zdejšími území, z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že ani taková pohnutka nemůže být azylově relevantním důvodem (srovnej například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č.j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č.j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č.j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č.j. 4 Azs 129/2005 - 54). Dále platí, že „azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003).

33. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
34. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu) žalobce v žalobě žádné námitky neuplatnil. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné. Krajský soud má pak ve shodě se žalovaným za to, že během správního řízení žalobce nepoukazoval na žádné závažné zdravotní obtíže, je zletilou a svéprávnou osobou bez nutnosti péče další osoby. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast, nedosahují takové intenzity, aby mohla být shledána opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
35. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
36. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
37. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
38. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
39. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od

žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

40. Krajský soud konstatuje, že žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ázerbájdžán patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy.
41. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované osobní a rodinné potíže však nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy.
42. Žalovaný se zabýval i situací žalobce po jeho návratu do vlasti. Zde odkázal na Zprávu IOM z roku 2016, ze dne 24. 1. 2017. Z té nevyplývá, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Ázerbájdžánu byli nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Lze uzavřít, že situace po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí je velmi individuální, tito občané však většinou nečelí větším problémům, než ostatní občané Ázerbájdžánu.
43. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
44. Problematicke existence zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný věnoval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že z informačních zdrojů vyplývá, že v zemi původu žalobce neprobíhá žádný trvalý ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu. Dochází pouze k ozbrojeným střetům mezi arménskými a ázerbájdžánskými vojáky v souvislosti se sporným územím Náhorního Karabachu. To je však oblast, s níž neměl žalobce nic společného, neboť o ní ani nehovořil a žil zcela jinde, v Baku, kde je v tomto směru bezpečnostní situace stabilní. Krajský soud k tomu dodává, že uvedené hodnocení je plně aktuální i pro současnou situaci a neshledal tedy existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
45. Konečně lze souhlasit i s tím, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V tomto směru žalobce ani žádné námitky neuplatnil.
46. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by

žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat tak, jak připouští ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou*“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013-29).

47. Krajský soud na základě výše uvedeného shrnuje, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu; žalobce ve správním řízení nevznnesl žádné důkazní návrhy- viz protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 7. 12. 2017). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. Krajský soud pro úplnost konstatuje, že dnešního dne rovněž zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany ve věci manželky žalobce (Gunel GULIYEVA, nar. 17. 8. 1992, vedené zdejším soudem pod sp. zn. 32Az 10/2018).

V. Náklady řízení

49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. srpna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně